

P. ABAT JOSEP M. SOLER
21-02-2002

Festa de la Llum (Manresa)

Ex 34, 4b-6.8-9; Sl 32; 2C 13, 11-13; Jo 16, 12-15

Molt Reverend Sr. Vicari Episcopal
Excm. Sr. Alcalde
Digníssimes autoritats
Srs. Administradors
Sr. Rector del Carme, Preveres i diaques concelebrants
Estimats germans i germanes en Crist:

És per a mi motiu d'una joia profunda participar en aquesta celebració tan arrelada a la ciutat de Manresa. Els fets que commemoreu varen ser per als vostres avantpassats un alliberament espiritual i, alhora, una font de vida i de prosperitat amb l'arribada de l'aigua de la sèquia. Ells van saber veure en totes aquestes coses un do de Déu, del Déu que és Amor en ell mateix perquè és Trinitat de Persones i que estima entranyablement la humanitat. Segons la tradició, els fets del 1345 estan en relació amb Montserrat, la muntanya Santa que forma part del paisatge manresà. La Mare de Déu que, des de Montserrat, vetlla sobre tots els pobles que té confiats, es va fer intercessora a favor dels qui patien les conseqüències d'aquella situació injusta. I Déu, d'acord amb el relat de les cròniques, va manifestar la seva Llum divina des de la muntanya que fa de tron espiritual de Santa Maria, fins a aquesta església del Carme que ara ens aplega. Els vostres avantpassats van decidir donar-ne gràcies any rere any, tal com fem avui.

Per primera vegada des que els meus germans monjos em van confiar el servei abacial, he seguit el mateix recorregut de la Llum que venia de Montserrat fins al Carme per donar gràcies amb vosaltres per les meravelles que Déu fa. I, juntament amb vosaltres, voldria deixar-me il·luminar per la Paraula de Déu que acabem d'escoltar, perquè ens sigui, també, font de gràcia i de vida renovada, tant per als creients en Jesucrist com per a tota la ciutat.

La primera lectura ens han dit que el nostre Déu és el Déu de la pau, *fidel en l'amor*, el Déu *compassiu i benigne*, capaç de solidaritzar-se amb totes les situacions d'injustícia i de sofriment. I no és un Déu llunyà. És un Déu que acompanya el seu poble al llarg del camí de la vida i que li perdona els mancaments. Això ens és motiu de confiança; sabem que no estem sols, que ell, ni que sigui d'una manera invisible, fa camí al nostre costat, sense estalviar-nos la reflexió ni la responsabilitat de prendre opcions.

En aquests inicis del s. XXI, el nostre camí passa per situacions difícils; de vegades ens costa saber per on va la ruta encertada, tant a nivell individual, com familiar i social. Però, també, la Paraula que hem escoltat ens ha infós confiança davant els reptes tan seriosos que tenim al davant. Jesús mateix, a l'evangeli, ens

ha dit que *l'Esperit ens guiarà cap al coneixement de la veritat sencera*. No solament pel que fa al coneixement de les coses de la fe, sinó també en tot el que afecta la dignitat i el bé de les persones, i, per tant, en els temes més fonamentals que té plantejats la nostra societat. No ens oferirà solucions prefabricades, ni fàcils potser, però sí que ens donarà la llum perquè en l'aprofundiment de la Paraula de Déu, en el diàleg sincer i en la sana confrontació de criteris anem trobant el camí per on avançar.

És important, per caminar junts, que, a nivell d'Església potenciem la gran riquesa de la comunió fraterna. Ens hi exhortava sant Pau, quan ens deia: *estigueu contents, animeu-vos, viviu en pau i ben avinguts*. De tota manera, aquestes paraules van més enllà dels límits visibles de la comunitat cristiana. Tenen una validesa profunda per a la convivència cívica. *Estigueu contents, animeu-vos, viviu en pau i ben avinguts*. La joia ciutadana i la capacitat de compartir que viviu aquests dies de les Festes de la Llum hauria d'impregnar la vida de la ciutat durant tot l'any. Perquè sigui així, cal que, més enllà dels interessos particulars, tothom aposti pel bé comú. La convivència esdevé pacífica quan tothom veu respectats els seus drets i compleix amb els seus deures. I això planteja el repte de l'educació cívica en una societat democràtica; encara hi hem de fer més al nostre país en aquest camp, començant pels infants i els adolescents.

Sé que aquest any esteu contents perquè heu pogut fer una convocatòria unitària i heu trobat molta participació en l'elaboració del programa, que es veu ben correspost pels ciutadans. Això és un signe de com les coses compartides donen un fruit més gran. I constitueix un estímul a continuar en aquest sentit en altres àmbits.

A la llum de la Paraula de Déu –estem, doncs, encara en el tema de la Llum que Déu envia a la ciutat– voldria exposar-ne només alguns d'aquests àmbits en els quals em sembla que cal actuar amb més urgència.

En primer lloc, cal intensificar el compromís de cadascú per un acolliment i un respecte actiu i concret envers cada ésser humà. D'una manera particular penso en les bosses de pobresa i marginació que hi ha en tota ciutat i en l'acolliment integral dels immigrants que han vingut aquí a buscar el pa i un nivell de vida que no trobaven en els seus països. Amb el seu nombre i amb la seva diversitat cultural, ens plantegen tot un repte tant a nivell de l'amor cristià com del tarannà acollidor que ha tingut sempre el nostre poble.

A un nivell més ampli, ens convé trobar la manera de superar les contradiccions d'un creixement econòmic, cultural i tecnològic que beneficia una part de la societat, però crea situacions que porten a d'altres a tenir un nivell de vida que està per sota dels mínims requerits per la dignitat humana.

Encara dins d'aquest àmbit de la pobresa i la marginació, cal tenir present el que, amb paraules de Joan Pau II, podríem anomenar “noves formes de pobresa” que afecten sovint ambients i grups no mancats de recursos econòmics. Em refereixo al parany de la droga, a les víctimes de la violència al carrer o a casa, a les persones que es veuen abandonades pels seus en l'edat avançada o en la malaltia, als qui es troben abocats a la marginació o a la discriminació social pel seu color, la seva raça, els seus orígens. Cal tenir una imaginació renovada

per trobar la manera no solament de prestar els ajuts necessaris, sinó també la capacitat de fer-se propers i solidaris d'aquestes persones sense actituds paternalistes que les solen humiliar.

Un altre àmbit en el qual cal actuar és en d'afavorir el diàleg. Diàleg en el si de les famílies, per reforçar-ne el teixit i unir-les. Diàleg al si de la nostra societat; un diàleg sincer que busqui el bé de les persones concretes i del conjunt de la societat més enllà dels propis interessos. En aquest sentit, em sembla remarcable el desig dels administradors de les festes d'enguany, que han procurat superar les barreres que de vegades es donen entre la cultura de lletres i la de ciències tot col·laborant des dels dos àmbits. Convé per a la riquesa de la reflexió i del progrés equilibrat de la nostra societat que hi hagi aquest diàleg entre la ciència, el pensament filosòfic i la cultura en general; i convé que també l'àmbit de la reflexió basada en la fe hi prengui part per enriquir aquest diàleg amb la seva aportació. Diàleg, també, entre les cultures, particularment entre les que són presents a casa nostra. Diàleg entre les religions. Sempre amb una relació d'obertura, amb el cor disposat a escoltar i a acollir (cf. *Novo millenio ineunte*, 49-54).

El respecte i l'estimació concreta per cada persona, el donar-li uns mitjans dignes de subsistència, l'afavorir un diàleg constructiu són camins també d'eradicació de la violència.

Malgrat els interrogants i fins les pors que suscita aquest inici del s. XXI, hem de mirar el futur amb esperança. Déu fa camí amb nosaltres, ens deia la primera lectura. I com que respecta tant la llibertat de cada persona, hem de treballar individualment i col·lectivament per fer una societat més reconciliada i més justa del que ha estat el segle passat. Els cristians hi hem d'aportar el bo i millor de nosaltres mateixos en la construcció de la societat del present i del futur, no amb una actitud impositiva, sinó amb esperit de col·laboració i amb el coratge que ens ve de la fe.

Ens disposem a celebrar l'Eucaristia del Senyor. Amb la seva Paraula ens ha assegurat la seva assistència i ens ha cridat a renovar el nostre compromís. Ara, amb el sagrament del seu Cos i de la seva Sang, ens donarà la força per viure'l cada dia amb joia i amb constància.

21 febrer 2002